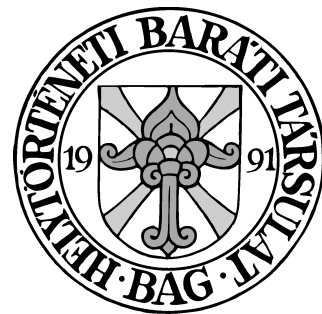


„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

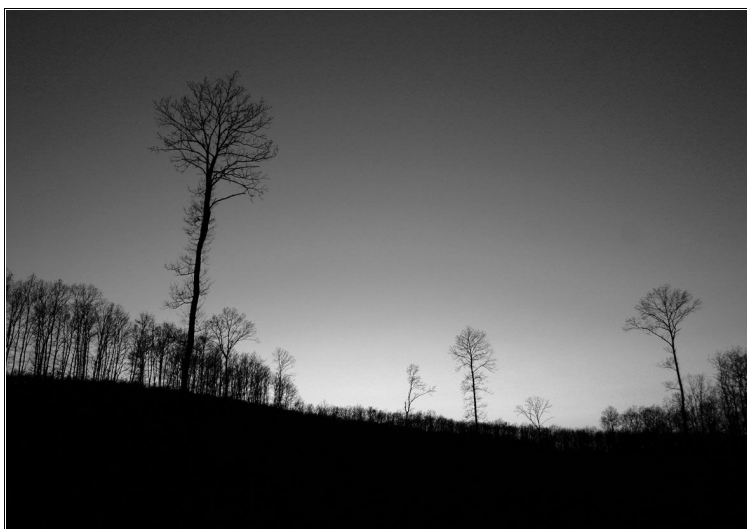
Égres



XVII. ÉVF. I. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2008. FEBRUÁR

„Ő szent fényt hagyni volna jó!”

Tizenhét évvel ezelőtt, ezekben a napokban, 1991. február nyolcadikán alakult meg községünkben a Helytörténeti Baráti Társulat. Ennyi idő után – emberi élet szerinti legénykorban – tekinthetünk vissza az általunk megtett útra.



Mit sikerült megvalósítani az akkor megfogalmazott vállalásainkból? Milyen eredmények születtek az általunk végzett falukutatásból, a község történelmi-, építészeti-, természeti értékeinek óvásában, megvédésében, közkincsé tételében?

Sikerült-e erősíteniünk Bag szülőtteiben, lakosaiban szülőfalunk, községünk szeretetét. Elősegítettük-e közösségünk közművelődési lehetőségeit?

Elfogulatlanul, szerény eredményeink bimbózását véljük felismerni egy-egy csokor, bokor árnyékában, bízva a természetes környezet féltő-éltető sugarában.

*Mi dolgunk a világon? Küzdeni
És tápot adni lelki vágyainknak.
Ember vagyunk, a föld és ég fia,
Lelkünk szárny, mely ég felé viszen
S mi ahelyett, hogy törnének fölfelé
Unatkozunk, s hitvány madár gyanánt
Posvány iszapját szopva éldegéljünk?
Előttünk egy nemzet sorsa áll.*

Vörösmarty Mihály írta az iménti sorokat. Tudjuk, jó utat járunk. Igaz, sokszor megbotlunk, megmegállunk.

Köszönjük Nagyjainknak, azoknak kik példát adtak, -adnak, elhunyt, örökös tagjainknak.

*Gyermeknek is „mily szép rege”!
Bölcsnek „rejtettnek tengere”.
Fal, s túl rajta élő hangok,
Köd, s benne zengő hárfák, lantok.
Templomok közt legszebb templom,
Csak megnyitom, s benne vagyok.
Ablakán a paradicsom
Rózsáira látok.*

*Minden fakul, minden romlik,
Márványvár is összeomlik,
Bíborleplek ronggyá válnak,
Dicsőségek füstbe szállnak.*

*Csak ez a könyv nem tér porba,
Mintha volna élő lelke,
Ez a könyv a Mózes bokra,
Isten szíve dobog benne.
(Gárdonyi Géza)*

Szülessünk újjá a Biblia évében! Tegyük jóakarató feladatainkat! Ehhez hívjuk, várjuk Kedves Barátainkat.

BaGi

Galga parti varroda

Ez a történet akkor kezdődött, amikor a Galga parti Kerekdombra megérkezett a tavasz. A tavasz jöttével előbújtak rejtekükből a százlábúak, a hangyák, de még a sünök is, s örömben táncot jártak, szomszédoltak. Este tüzet gyújtottak, s a tűz mellett játszottak, énekeltek, s amikor feljött a Hold elköszöntek egymástól, és nyugovóra tértek. Mindnyájan tudták, hogy ezután a dolgos napok következnek.

Történt egy szép napon, hogy Kishangya – akitől szorgalmasabbat nem lehetett találni az egész Kerekdombon, és aki ismert minden fűszálat, s nem tévedt el bárkihez kellett is bekopognia – elhatározta, hogy elmegy világot látni. Fogadkozott, ha majd elég sok tapasztalatot szerez, visszajön a Kerekdombra. Elköszönt a barátoktól, a szomszédoktól, és dalolva, jókedvűen elindult lefelé a domboldalon a Paja-völgybe. Igen ám, csak hogy a lejtő alján egy indákkal átszótt sűrű erdő állta útját. Ezen soha sem tudok átvergődni, gondolta. Azt hiszem, hogy járhatóbb utat kell keresnem. Hamarosan rá is bukkant egy magányosan álldogáló tölgyfára. Szerencséjére egy jól kitaposott ösvény vezetett odáig. Inkább arra megyek, gondolta, és meg sem állt a nagy tölgyfáig. Itt pihent egy kicsit, s amikor tovább akart menni, valami megcsillant a lába előtt. – Hű, de szép ez a valami! Vajon mit találtam? Körbejárta a tárgyat háromszor is, de mivel nem tudta kitalálni, hogy mi hever az útjába, hát megvizsgálta jobbról is, balról is, majd megtapogatta.

– Hát ez egy varrótú! De micsoda varrótú! Hurrá! – kiabált örömben Kishangya – találtam egy varrótút!

Varrótút? Hát az is valami? – kiáltott le Szarka a nagy tölgyfáról – hiszen az van minden háznál.

– No igen, de ez nem akármilyen varrótú ám. Ennek a varrótúnek gyémántból van a hegye, s aranyból a foka.

– Had lássam, igaz-e amit állítasz? – kérdezte nagy hangon Szarka, s leröppent a fáról.

Megvizsgálta ő is a tút, jobbról is meg balról is, s a csőrével kopogtatta, hogy valódi-e vagy hamis.

– Mindig ilyen türe vágytam – mondta nagy sokára Szarka – ha nekem adod, cserébe kapsz tőlem egy üveggombot.

– Mit kezdjek egy üveggombbal? Különbén is, nem érek rá, vár otthon a sok munka.

– Menj, ha sok a dolgod! Majd én vigyázok a varrótúre. Rám bízhatod nyugodtan. – S már repülni is akart a túvel Szarka.

– Hohó, nem úgy van az! Ezt a tút én találtam! Nem hagyom itt! Dehogy hagyom! Hazaviszem, s mindenkinek ruhát varrok. A kelme, már meg van rég, csak egy tú hiányzott, s világot látni ráérek még.

S fordult egyet, s a tút a vállára vette. Hiába kérlelte Szarka, Kishangya a tút nem adta. Elindult hát dombnak fel. S amikor nagy sokára felért a dombtetőre, bizony este lett. A fölkelő Hold fényében olyannyira ragyogott a gyémántos varrótú, hogy az egész Kerekdombot bevilágította. Nosza, lett erre nagy futkosás, a szomszédok, barátok mind-mind Kishangya köré tolult.

– Ez rendkívüli! Pompás! – ujjongott az egyik szomszéd.

– És látványos! – mondta a másik szomszéd.

– És praktikus – szólt a harmadik – mert ha jól látom, ezzel varrni is lehet.

– Kár, hogy nem tudok varrni – sopánkodott egy másik szomszéd – pedig a szekrényemben már tavaly óta ott a vászon.

– Emiatt ne búslakodj! – vigasztalta szomszédját Kishangya. Én tudok varrni, azért is nem adtam Szarkának a tút, pedig kérte, nagyon kérte, de nem adtam. Hazahoztam, s holnap reggel varrodát nyitok, s mindenki hozhat vásznat, selymet, megvarrom én – de előbb alszom egyet.

Másnap Kishangya korán ébredt. Olyan korán, hogy még a Napot is megelőzte. Kötényt kötött, s reggelizett, majd átrendezte a lakását. S ezután, – hogy szavát állja – megnyitotta a „MINDENT VARROK”

varrodáját. A szomszédok és a barátok jöttek is amint tudtak, s hoztak kelmét bőven, ki selymet, ki vásznat, ki bársonyt. Kishangya először kiszabta a nadrágokat majd a kabátokat, sálakat, sapkákat, ezután vagy két tucat lepedőt, egy tucat nagykendőt és ugyanannyi fejkendőt. Pólyát is szabott vagy tízet, s végül Vakondné asszonyságnak egy fodros kötényt két nagy zsebbel. S ezt mind a gyémántos varrótúvel Kishangya egy hét alatt megvarrta.

– Elfogyott a varrnivalód? – csodálkozott egyik szomszéd, amint belépett Kishangya varrodájába.

– Épp ideje, mert nagyon megéheztem, de addig nem akartam letenni a varrótút, amíg Vakondné asszonyság kötényét meg nem varrtam. Panaszkodott, hogy a régi köténye már nagyon kopott, folt is van rajta vagy három, s holnap vendégeket vár a Ménescsapás-tetőről, s abban a vendégek előtt restell megjelenni.

– Jól tetted, bizony jól, dicséretes, hogy ily sokat dolgoztál.

– Á, semmiség! – háritotta el pironkodva Kishangya a dicséretet – a gyémántos varrótúvel gyorsan ment a munka. De most nem lesz rá szükség egy darabig..., s még mondta volna Kishangya tovább, de akkor zörrent a zár..., s az ajtóban Szarka áll, s halkán kérdi

– Nem zavarok?

– Zavarni nem zavarasz, de tudhatod, hogy a tút nem adom!

– Tudom, tudom, hogy a tű gazdája te vagy, és én ezt tiszteletben tartom.

– Akkor miért jöttél?

– Jaj, nagy az én bánatom, igen nagy. Láthatod, fénylő fejdíszem alig ragyog, s a sál is, amit nap, mint nap hordok... hát igen kopott. Báli ruhám sincsen, hiszen rég elszakadt.

– Hát ezért jöttél, hogy ezt elpanaszold? Újat kell varrni – javasolta Kishangya.

– Akkor vihetem? – kérdi Szarka, s pislog jobbra-balra, hol az a gyönyörűséges gyémántos varrótú.

– A tű itt marad! De a selymet hozhatod. Megvarrom én neked, meg bizony. Lesz gallérod, sálad, új ruhád is a balra, csak hozd a selymet, hozd hamar!

Hát jó! – egyezett bele Szarka, s már repült is a kelméért haza.

Így történt, hogy Kishangya Szarka ruháját is megvarrta, varrt rá gombot is vagy hatot meg egy törött tükördarabot. Hej megörült ám ennek Szarka, fordult jobbra, perdült balra, hálásan köszönte. Majd búcsút vett Kishangyától, és hazaröppent a nagy tölgyfára.

A múltkoriban a Kerekdombon jártam, és Kishangyától azt hallottam, hogy Szarka rendületlenül járja az Ebédlő utat és a Monostor-völgyet, és abban bízik, hogy egyszer az ő lába előtt is megcsillan egy gyönyörűséges gyémántos varrótú.

Polgár Jutka

Kétszer egy százalék

Kedves Barátunk!

A Társulat Elnöksége köszönetet mond mindazoknak, akik az elmúlt évben jövedelemadójuk 1%-ának kedvezményezettjeként a HBT-t jelölték meg. Ez évben is jövedelemadójuk kétszer egy százalékát lehet lelkiismeretük szerint az arra jogosultaknak juttatni. A társadalmi szervek, támogatásánál kérjük megjelölni a HBT-t.

a kedvezményezett neve :

Helytörténeti Baráti Társulat

a kedvezményezett adószáma:

19181943-1-13

a kedvezményezett neve:

Magyar Katolikus Egyház

kedvezményezett technikai száma:

0011

Eseménynaptár

A Helytörténeti Baráti Társulat január 2-án, tevékenységi terve szerint együttes ülésen indította, a keretein belül működtetett, BAGI NÉPFŐISKOLA XII. illetve a Falufejlesztési Kör VIII. évfolyamát.

Bag Nagyközség Önkormányzat Képviselő-testülete január 10-én kezdte meg 2008. évi ülés sorozatát. Soraink közt többször beszámoltunk a HBT Falufejlesztési Köre (FALKÖ) tárgyalásairól.

Mint ismeretes a FALKÖ havonta rendszeresen tartja összejöveteleit, amelyeken a falufejlesztés különböző szegmenseit veszi górcső alá és hatásköre határain belül illeszkedik a képviselő-testület napirendi pontjainak javaslatai, határozatai elemzéseire. Képviselői útján észrevételeit közreadja, esetenként a képviselő-testület elé terjeszti hol több, hol kevesebb eredménnyel.

A Falufejlesztési Kör szeretettel várja a témakör iránt érdeklődő, véleményt nyilvánítani kívánó és tenni akaró Barátainkat.



Polgár Jutka könyvbemutatója

Fotó: Balázs G.

Váckisújfaluban január 11-én nagy érdeklődés közepette tartotta *Polgár Jutka*: A Galgaparti varroda (társulatunk által is támogatott) második, önálló mesekönyvének a bemutatóját.

A mesékbe illő hangulatot teremtő *Farkas Gábor* kobozsal kísért dalai terelték a figyelmet a mesemondó *Vanóné Raffai Terézia* népművelő köré, szőnyegre települő gyermekhad kíváncsi hallgatására. Kedves meglepetésként A Jóságos Erdei Varázsló /első/ könyvből, A patak című mesét hallgathattuk. A gyermekek kérésére a szerző A Galgaparti varroda mesekönyv, címadó meséjét olvasta fel és válaszolt a gyermekek és a megjelentek kérdéseire.



Kapcsolaterősítés Szentendrén

Fotó: Gaján

Az MNT területileg illetékes szervezete – a BKNSZ – Szentendrén (január 16-án) tartott konferenciáján *Katona Károllyal* képviseltük a BAGI NÉPFŐISKOLÁT. A szociális kérdésekről, kölcsönös kapcsolat erősítés napi feladatairól tárgyaltunk.

Camino – az út

Szeretet, béke, tisztelet, hála

VI. rész

Negyed hétkor indulok. Sötét van és köd. Körülbelül 7-8 fok. A második településnél reggelizem. A kedves magyar házaspár (Árpi és Magdi) éppen befejezi, én elkezdem az étkezést. Az asztalomhoz vidám angol házaspár ül.

Kaptam tőlük valamilyen gyapjúanyagot, ami megkönnyítette az elmúlt két nap útját. Ezt az anyagot a lábujjaim közé téve sikeresen kipárnázhatom őket. Megváltás ez a vízhatólagjaimnak.

Mikor végzem a reggelivel, Nándy éppen jön és elkezd az út felé indulni. Az út 1100 méterig emelkedik. Tetején, sejtelmesen a ködben, egy kereszt áll.

Szeretet, béke, tisztelet, hála. Ezt mondogatom magamban az úton. Gondolok mindenkire: családra, zarándokokra, sok más emberre, természetre, jótevőkre, rosszakarókra stb.

Burgos elővárosáig meg sem állok. Itt megint találkozom a kedves csömöri párral, Árpival és Magdival. Velük folytatom tovább az utam. Sokat és érdekes dolgokról beszélgetünk. Szerintem Magyarországon még folytatni fogjuk.

Ebéd után háromkor érkezünk a szállásra. Útközben lefényképezem a város óriási katedrálisát. (Ehhez képest elég kicsi a Párizsi Notre Dame!)



Burgos óriási katedrális

Az első két falu nagyon gyorsan messze tűnik. Fantasztikus az emberek segítőkészsége. A magyar pár, a gallego, (aki megszorítja a kezem, a karom, mélyen szemembe néz, és jó utat kíván) a spanyol házaspár, akik nagyszüleim lehetnének...

Jó itt! Sokszor érzem, sokszor mondom, és sokszor éreztetik velem. Mindenhol így lehetne. Vagy így is van, csak így kellene látni.

„A dolgok soha nem a maguk valójában, csak a te gondolataidban lehetnek rosszak.”

Magdi a magyar házaspárból, akinek a szemei édesanyámra emlékeztetnek. Tényleg sorolhatnám...

Jézus szavai jutnak eszembe: „Ki az én anyám, apám? Kik az én testvéreim?” Majd a tömegre mutatott: „Ők az én anyám, apám. Ők az én testvéreim.”

De jó lenne, ha a hétköznapok nem csinálnának belőlünk újra ún. civilizált embereket! Vagyontól, beosztástól függően megkülönböztetett embereket. Mindannyian testvérek vagyunk. Kívánom mindenkinek ezt a fantasztikus érzést!

Magdival sokat beszélgetünk útban Hornillos felé. Mindketten egy kicsit lemaradunk. Sok érdekes és közös gondolat cserél gazdát a beszélgetés folyamán. Vallástól, filozófiától, gondolkodásmódtól függetlenül.

Mindenki egyet keres, végtére is minden egyről szól: a Boldogságról, Szeretetről, ISTENRŐL.

Beérve Hornillosba, ámulatba ejt a kis település régi házainak látványa és a belőlük áradó szinte középkori, igazán eredeti hangulat.

A szállásunk a templom oldalában van, mellette forrás (fuente), amelynek a tetején kakas látható. A délutánt ebédrel, pihenéssel töltjük. Az éjszakát egy csodálatos zuhanyozással vezetem be.

Az úticél: Castrojeriz, helyette 5,7 kilométer megtétele után San Bol, a csodás forrásvízével.

Régen itt 1503-ig lepratelep volt. A feltörő és ma is igen bővizű forrás (amilyet még nem láttam) nagyon jó lábfájásra. Amikor a forrás feltört, a lepratelepet nemsokára felszámolták. Ezen kívül egy különös kis oázist találtunk itt magyar segítővel, aki a házigazda is egyben. Karesznek hívják. Érdekes ember, érdekes emberekkel. A hely annyira megragad minket, hogy itt maradunk.

Lábainkat többször is a jéghideg forrásvízbe mártjuk. Nagyon kellemes érzés, gyógyító érzés. A kertben fűszernövényeket termesztenek, a fás kis oázis közepén druida kő-körök.

Kétszer is medítálok: egyszer a terület szélén, egyszer a körben. A mai nap a pihenésé, persze megragadott a hely is. A hangulatról az emberek. Illetve házigazdánk és barátnője, és másik két fiatal gondoskodik. Zenélnek, festenek, jógáznak, vízpipáznak.

Valódi kis oázis. Fiatal, másként gondolkodó emberek, akik mint a régi hippik kicsit kiforratlanok, karcosak, de erősen nyitottak és spirituálisak.

Karesz megkér, írjak valamit, pl. egy verset a füzetbe. Ilyen füzet minden szálláson van, amibe üzeneteket lehet közölni:

Thándor Márk: A Föld gyermeke

Tükrök potyognak az égből,
Áldott, apró cseppek,
lehullva vízfolyammá lesznek.
Anyjuk a felhő, apjuk a szellő
egyre több a kicsi tekergő.
Fogócskáznak, kergetőznek,
földre hullva levetkőznek.
Levetkőznek, szeretkeznek,
Önkívülten hemperegnek.
Hemperegnek, elvegyülnek,
a tömegben elmerülnek.
Elmerülnek s itatnak,
növényeket fakasztanak.
Végül anyaként élnek
A föld gyermekének...

Állítólag itt ritkán esik az eső. Délután mégis beborul...

Késő este, egy-két óra körül fekszünk le. Karesz kifejti a véleményét a világ dolgairól, kicsit bortól, unikumtól ittas állapotban. Igazi lázadó. Elege lett Magyarországon mindenből. Politikából, átlagemberekből. Abból, hogy elvégezte az egyetemet, aztán nem adott kellő tudást számára. Ő is elindult a Caminóra. Spanyolországban maradt. Pénze elfogyott, most spanyol barátnőjével tervezgetnek egy közös zarándokszállást Galíciában.

Itt San Bolban kiéli kreativitását. Szinte a semmiből tartják fenn magukat. Semmi és minden! Nagyon sok jó dolgról beszélgetünk. Összességében azonban nekem túl szabad ember. Szabadjára engedi a dolgokat. Ez igaz kifelé (sokat káromkodik) és befelé is. Az ilyen embert nagyon sok külső rossz is éri.

Kijött és itt maradt Spanyolországban, de az élet itt is olyan, mint máshol. Itt is van politika, környezetszennyezés, az átlagemberek butasága, - birkasága, - befolyásolhatósága a média és a multinacionális cégek, a hatalom érdekében. Azzal, hogy ő kilépett (legalábbis úgy gondolja, mivel a megélhetéshez továbbra is pénz kell) ebből a körből, hasonlít a strucchoz, aki homokba dugja a fejét.

A jelenkor történéseiről tudomást kell venni, és ha nem jó, változtassunk. Nem meneküléssel, lázadással, hanem példamutatással és olyan jelenléttel a társadalomban, hogy jó hatással legyünk emberekre.

Igaz, Karesz rámutatott arra, hogy ahhoz hogy jól érezzük magunkat, megvalósítsuk magunkat, anyagilag kevés kell. A globális problémák, amikről beszélünk, azonban mindennaposak. Kitöltik hétköznapijainkat ezért a mindennapokban, hétköznapijokban kell őket megoldanunk.

Bárhol vagyunk is, ott ahol vagyunk, amit és akivel csinálunk valamit, azt jól csináljuk. Mire gondolok? Legyen az embernek bármilyen beosztása,

foglalkozása, társadalmi helyzete, neme, kora, bőrszíne, attól még élhet, sőt (!) éljen teljes életet. Boldogságban, szeretetben.

Persze ettől függetlenül alattomos módon megy a néphülyítés. Az emberek jelentős része a média, a politika lila ködében csak botorkál. A hatalom, pedig a pénzzel törődik. Nem gondol a jövőjére. Nem gondol az unokáira. Jártunk már a Holdon, de(!) nem ismerjük magunkat, nem ismerjük egymást, nem ismerjük FÖLDÜNKET, a TERMÉSZETET, ÉLŐHELYÜNKET. Ezért pusztítjuk el tudatlanságból a felsorolt dolgokat.

Nagyon sok miértre kellene válaszolni szeretettel. IGEN, SZERETETTEL, ISTEN PEDIG MAGA A SZERETET. Nélküle az ember mit sem érne.

Hála Neki ott van mindenhol! BENNÜNK is, KÖRÜLÖTTÜNK is!!! Forduljunk hozzá bizalommal. De hallgassunk is Rá!

Mécs László: Verni kezdem az Aranyhidat

Megkérdeztem a fecskéket, fülemiléket:

Miért?

- Azért jöttünk, hogy továbbjünk.

Megkérdeztem a vágyakat, virágokat:

Miért?

- Azért jöttünk hogy továbbjünk.

Megkérdeztem a folyókat, viharokat:

Miért?

- Azért jöttünk, hogy továbbjünk.

Megkérdeztem a kacagó tavaszokat:

Miért?

- Azért jöttünk, hogy továbbjünk.

Megkérdeztem a Napot, Holdat, csillagrendszereket:

Miért?

- Azért jöttünk, hogy továbbjünk.

Megkérdeztem a bölceleteket, eszméket, vallásokat:

Miért?

- Azért jöttünk, hogy továbbjünk.

Megkérdeztem a rózsaszínű bölcsőcsónakokat:

Miért?

- Azért jöttünk, hogy továbbjünk.

Megkérdeztem a fekete koporsócsónakokat:

Miért?

- Azért jöttünk, hogy továbbjünk.

Megkérdeztem végül az Istent:

- Én nem jöttem és nem megyek,

Én nem voltam és nem leszek:

Én Vagyok!

Mi vár itt énreám?

Bölcső-csónakon jöttem, koporsócsónak vár rám.

Eszmék emlőin nőttem, ereimbe csempészték az elmúlást.

Tavaszok voltak pajtásaim, viharokkal cimboráltam.

Nem akarok elmúlni a cimboráimmal.

Kapaszkodnám fecskék szárnyába, de a fecskék továbbúnnak.

Megnyergelném fiúk nyihogó tombolását, de a fiúk továbbúnnak.

Lányok bimbózó bájain tutajoznák, de a lányok továbbúnnak.

Mi vár itt én reám?

Aranyhidat verek hitből, reményből, szeretetből.

Az elmúlás erecskéi, csermelyei, folyói felett,

tavaszok, eszmék, filozófiák felett,

emberek, Nap, Hold,

csillagrendszerek felett,

az elmúlás tengere felett,

arany-hidat verek Ahhoz,

aki nem jött és nem megy,

aki nem volt és nem lesz,

aki Van!

Ezt San Bolban írtam még a füzetbe, azután távoztam. Már fél nyolc elmúlt. Nándy meditálgatott. Tegnap azt mondta, hogy már úgyis ideje lenne szétválni. Én is így gondoltam. Nem mindig tudok alkalmazkodni ahhoz, amivel nem értek egyet. Főleg, ha folyamatosan más életciklusaink vannak.

Ezen a napon 34 kilométert megyek Boadilla del Caminoig. Az alberguen (szálláson) kitűnő a fogadtatás. Egy idős német hölgygel is beszélgetek, akinek a lánya Somogyban vett házat. Mindig szót tudtam érteni az öregekkel.

Most sem a nyelvtudásom van rá hatással, hanem hogy meghallgatom, hogy odafigyelek rá.

A mai szakaszhoz még megjegyezném a meleg, néha emelkedős fennsík szépségét, ami feledteti a táv nehézségét, illetve sejteti a táj eredeti gyönyörűségét. (csak foltokban eredeti)

Régen itt fák, virágos mezők voltak őshonosak. Most inkább mindenhol a szántó az egyeduralkodó, annak ellenére, hogy itt elég gyatra búza terem, és azt is állandóan locsolni kell.

Kaló István

Helytörténeti források Bag múltjából XVII. rész

Kozár Gyula: Dány község helytörténeti élete (részletek):

„Dány szlovák* falu a Pesti megyében, 2 mérföldre Gödöllőtől délkeletre. 1 és 3 mérföldre Bághoz”.

Korabinszky János Mátyás, földrajz-történelmi és termék lexikona az ország legfontosabb helyeiről 1786.

Dány: magyar falu Pest Vármegyében, földes Ura a Hertzeg Grassalkovich Uraság, lakosai katolikusok, fekszik Gödöllőtől 2 mérföldnyire, Baghoz pedig közelebb,..

**Vályi András
Magyar Országának leírása
1796. (I. kötet)**

Dány, magyar falu, Pest-Pilis vármegyében, két lassan emelkedő domb aljában, középen a falu felső végén fakadó pataktól átmetszve, utolsó posta Bagtól délre 1 és 1 órányira.

**Fényes Elek
Magyarország Geográfiai szótára
1851. (I. kötet).**

... itt találtak hajdan virágzásban álló nemes családok...

Baghy alias Godor kik 1646. évben nemesekké lettek 11 családfőt,..

**Pesti Frigyes helységnévtára
1865.**

* a szlovák jelző tévedés